

Slavia, hvilket var overordentlig godt af os. Harry Hansen scorede det første maal og jeg selv det andet, da jeg 4—5 meter udenfor straffesparkgrænsen bankede et frispark lige i kassen. I vor anden kamp tabte vi til Sparta med 2—0, men i aviserne var der masser af lovord om vort spil.

Damefodbold

Her under vort ophold i Prag fik jeg for første og sidste gang lejlighed til at overvære en fodboldkamp mellem det andet køn. Det egner kvinder sig bestemt ikke til. Det var baade klodset og meget uskønt, da flere af dem var mere udstyret med, hvad der nu engang hører til en kvinde end skønt var. Der var vild jubel paa de danske tilskuerpladser, da der opstod et forrygende haandgemæng mellem to af kvinderne. De rev fat i haartotterne paa hinanden og væltede skrigende og sparkende rundt i græsset. Nej, hvor vi hylede af begejstring. Begge blev udvist af dommeren, da man endelig langt om længe fik dem skilt ad — det var egentlig en skam.

Hele turen var blevet filmet, og efter hjemkomsten fik vi os selv at se i Paladsteatret, hvor optagelserne var lagt ind som en forfilm. Det var helt sjovt at se, hvor fjollet man i grunden kan tage sig ud.

— Idrætsbladet kunne paa den tid fortælle, at samtlige baneejende klubber havde kørt med underskud i 1920. Den tidligere omtalte forlystelsesskat havde sikkert være stærkt medvirkende til det. B 1903 var den eneste af klubberne, der havde tjent penge og kunne lægge et anseligt beløb til side til sin banefond. Vort hold var da ogsaa meget populært og velset hos publikum. Jeg selv var en heldig lille mand og fik som regel fin kritik hos eksperterne, og jeg var naturligvis lykkelig og glad over, at sagkundskaben roste mig, fordi det var mig forundt at spille morsomt og effektivt fodbold. Den gamle maalmænd Sophus Hansen skrev i Idrætsbladet: — Carl Han-

sen var langt den farligste forward i Idrætsparken i gaar. Han var sjælen i angrebet, altid i bevægelse, aldrig ladende forsvaret faa ro, det var ingen tilfældighed, at han scorede 3 maal, han ragede højt op over alle de andre i angrebet.

Jeg mente selv, at jeg kunne tage al rosen paa den rigtige maade. De brækkede ben, jeg allerede havde haft paa halsen, havde lært mig, at folkeyndest er en flygtig vare, saa jeg tog det ikke mere højtideligt, end det var værd. Men selvfølgelig var jeg som ungt menneske glad for en god omtale, det er vel uskyldigt.

Den sad der

I en kamp mod Frem lavede jeg et maal hos Sophus Hansen, som i hvert fald jeg stadig husker tydeligt. Ellers er der meget lidt af det, man lavede dengang, der sidder fast i hukommelsen. Godt man har de gamle blade at rode i. Efter referaterne at dømme var jeg rigtig i hopta i kampen mod Frem. Saaledes skrev Idrætsbladet: — Efter 12 minutters spil sad allerede det første maal i kassen. Det var Carl Skoma'r, der med et flot skud fra straffepletten placerede bolden til venstre for Sophus maalmænd. Bolden blev endda hængende i nettet bag den ene jernstiver og markerede paa en fin maade skuddets kraft og retning.

Sandheden var, at jeg i kampene mod Frem altid havde svært ved at score paa grund af Sophus maalmænds dygtighed. Hver gang jeg havde et skud, jeg allerede saa i netmaskerne, kom Sophus i sidste øjeblik og reddede med det yderste af fingerspidserne. Han saa min skuffelse og rakte tunge ad mig. I al kammeratlighed selvfølgelig. Men jøsses dog, hvor det ærgrede mig, at jeg ikke rigtig kunne faa kuglen forbi ham. Og saa det, at han drillede mig ved at række tunge. Ved det omtalte maal syntes jeg selv, at jeg fik revanche. Det var en first-timer — sparket fra en centring fra min broder